

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. Η'.

Η ΔΥΝΑΜΙΤΙΣ.

Ἡ πυρίτις, ἣτις ἔφερε μερίστην εἰς τὴν ἱστορίαν ἐπανάστασιν, ἣτις ὡς πᾶν ἕτερον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀντικείμενον, ὑπῆρξε τὸ μέσον δι' οὗ πλεῖστα καλὰ καὶ κακὰ συγχρόνως ἐπετεύχθησαν, ἐθεωρήθη ὡς ἀνερπαρκῆς πλέον διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς βιομηχανίας καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην. Ἡ μερίστη ἐκεῖνη ἐλαστικὴ δύναμις, ἣτις ἐνεποίει τρόμον τοῖς παλαιότεροις, ἐθεωρήθη ὡς μηδὲν ἐν τῇ ἀνορύξει ὑπονόμων θαλέων, τῇ τομῇ βράχων σκληρῶν, τῇ διατρήσει ὀρέων καὶ τῇ ἀνατινάξει πλοίων ἐχθρικῶν. Ἡ πυρίτις ἐθεωρήθη ὡς ἀκατάλληλος, τὸ μὲν ἕνεκα τῆς ὑγροσκοπικότητός της, ὀφειλομένης εἰς τὴν ἐν αὐτῇ ὑπαρξίν νάτρου, ἀπορροφῶντος τὴν ἀτμοσφαιρικὴν ὑγρασίαν καὶ καθιστῶντος τὴν πυρίτιδα ἀχρηστον, τὸ δὲ διότι αὕτη ἀνεφλέγετο ἀπροσδοκῆτως, ἀνέπτυσσεν ἀέρια καὶ καπνὸν ἀνθρακος καὶ δὲν ἐφλέγετο ὑπὸ τὸ ὕδωρ.

Ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, τὰ ἐλαττώματα τῆς πυρίτιδος δὲν ἦσαν ὀλίγα.

Οἱ χημικοὶ κατώρθωσαν νὰ σχηματίσωσι πολλὰς οὐσίας ἐχούσας τὰς ιδιότητας τῆς πυρίτιδος, ἀλλ' ἅπασαι ἐφλέγοντο αὐτομάτως εἰς τὴν παρουσίαν ὀλιγίστης ποσότητος θερμαντικοῦ, οἷον κατὰ τὴν προστριβὴν κτλ. Τὸ 1846 ὁ Σοεμπάν τῆς Βάλης ἀνεκάλυψε τὴν ἐκρηκτικὴν ιδιότητα τοῦ βάμβακος ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος, καὶ ἐκάλεσε τὴν ὕλην ταύτην «βαμβακοπυρίτιδα». Ἀκολούθως ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἄλλαι οὐσῖαι παραπλήσιαι. Τέλος τῷ 1842 ὁ δόκτωρ Σοβρέρος, καθηγητὴς τῆς ἐφηρμοσμένης μηχανικῆς ἐν Τουρίνω, κατώρθωσε τὴν κατασκευὴν τῆς νιτρογλυκερίνης, ἣτις ἐστὶν ἐξαγόμενον ἐνεργείας τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος ἐπὶ τῆς γλυκερίνης. Αὕτη ὅμως ἦτο λίαν ἐπικίνδυνος ἐν τῇ χρήσει.

Ἡ δυναμίτις οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸ δευτερεῖον προῖον τῆς νιτρογλυκερίνης, ἣτοι συσσωμάτωσις τῆς οὐσίας ταύτης μὲ σῶμα ἀπορροφητικόν, στερεοποιοῦν αὐτὴν, καὶ παρακωλύον τὴν ἐξ αὐτομάτου ἐκρηξίν ἢ τὴν συνεπιεία τριβῆς, καὶ καθιστῶσαν ταύτην λίαν εὐχρηστον.

Τὴν δυναμίτιδα ἐφεῦρεν ὁ μηχανικὸς Νόβελ. Ἡ δὲ ἀπορροφητικὴ οὐσία τῆς δυναμίτιδος εἶναι σιλίγις διαλυτὴ, ἐξαγομένη ἐν Ὄβερλόε τοῦ Ἀννόβερ, καὶ σχηματιζομένη ἐξ ὀργανικῶν λειψάνων· τὰ μόρια τῆς σιλίγιδος ταύτης εἰσὶ λίαν πορώδη καὶ διὰ τοῦτο ἀπορροφῶσι πᾶν ὑγρὸν.

Ἡ δυναμίτις εἶναι ἀπαλὴ, λιπώδης εἰς τὴν ἀφήν καὶ χρώματος κιτρινοφαίου, εἰδικὴν δὲ ἔχει βαρύτητα τὴν τῆς κοινῆς πυρίτιδος. Ἐὰν ἡ νιτρογλυκερίνη δὲν συσσωματωθῇ μὲ τὸ ἀπορροφητικὸν σῶμα, δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς ὑγρὸν καὶ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ιδιότητά της τοῦ ἀναφλέγεσθαι ἐξ ἀπροόπτου. Ἄν τούναντιον συσσωματωθῇ καλῶς ἡ νιτρογλυκερίνη μὲ τὴν σιλίγιδα, εἶναι πάντῃ ἀκίνδυνος. Ὅπως δὴ ποτε, ἔν' ἀποφύγωμεν πᾶν τυχὸν ἀπευκταῖον, θέτομεν τὴν δυναμίτιδα ἐντὸς ναστοχάρτου, ἀπορροφῶντος πᾶσαν ὑγρασίαν. Συμφέρει πρὸς δε, κατὰ τὴν μεταφορὰν, ν' ἀποφεύγωμεν τὸ νὰ πιέζωμεν αὐτὴν ὑπερβαλλόντως. Μὲ τὰς προφυλάξεις ταύτας, ἑκατομύρια χιλογράμμων δυναμίτιδος δύνανται νὰ μεταφέρονται διὰ τῶν σιδηροδρόμων.

Πάντες, πιστεύομεν, ἐνθυμοῦνται τὴν φοβερὰν καταστροφὴν, ἣτις ἐπῆλθε τῷ 1871 ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ τῆς Μουλὲν ἐν Γαλλίᾳ, συνεπεῖα ἀναφλέξεως κιβωτίου περιέχοντος δυναμίτιδα. Ἀπεδόθη τότε ἡ ἀνάφλεξις εἰς τὴν αὐτόματον ἀποσύνθεσιν τῆς δυναμίτιδος· ἀλλὰ πιθανότερον φαίνεται ὅτι ἄλλη ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τοῦ κακοῦ.

Ἐὰν σχηματισθῇ γραμμὴ τις ἐκ δυ-

ναμίτιδος καὶ κτυπήσωμεν αὐτὴν εἰς τι μέρος, δὲν ἀναφλέγεται ἢ μόνον τὸ κτυπηθὲν μέρος. Ἐν' ἀναφλεχθῇ πᾶσα, δέον νὰ λάβῃ τὸν κτύπον ὑπὸ δύο μεταλλικῶν σωμάτων. Ὁ κεραυνὸς ὅταν ἐνοσκήψῃ ἐπὶ δυναμίτιδος μὴ περικλειομένης εἰς σῶμα ἰσχυρὸν καὶ ἀντέχον, πιθανόν ν' ἀναφλέξῃ αὐτὴν, ἀλλ' ἄνευ πυρσοκροτήσεως, ἀπαράλλακτα ὡς ἐὰν ἔθετό τις πῦρ.

Ἐφοβήθησαν μὴ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν δυναμίτιδα ἐργάται ὑπόκεινται εἰς κίνδυνους. Ἀπεδείχθη ὅμως ἐμπράκτως ὅτι οὐδένα διατρέχουσιν οὗτοι κίνδυνον.

Ὅταν ἡ δυναμίτις ἀναφλέγεται ἄνευ ἐκρήξεως, ἀναπτύσσει ἀέριον λίαν ἐπιβλαβὲς διὰ τὸν ἄνθρωπον. Οὐχ οὕτως ὅμως συμβαίνει ὁπότεν μετὰ ἐκρήξεως ἀναφλεχθῇ.

Ἐγένετο ὑπολογισμὸς ὅτι ἡ χρῆσις τῆς δυναμίτιδος εἰς τὰς ὑπονόμους φέρει οἰκονομίαν 30 ο/ο, ὅπερ εἶναι σπουδαῖον.

Ἡ ἑτέρα τῆς δυναμίτιδος ιδιότης τοῦ νὰ ἀναφλέγεται ἐντὸς ὕδατος, ἀπέβη ἐπιωφελὴς εἰς τοὺς ἄλιεις, οἵτινες δι' αὐτῆς φονεύουσι τοὺς ἰχθεῖς. Τόσῳ δὲ μεγάλῃ εἶναι ἡ ἐλαστικὴ δύναμις ἣν ἡ δυναμίτις ἀναπτύσσει, ὥστε οἱ ἰχθεῖς ἀνέρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν πλήρεις μολώπων. Καὶ οὐ μόνον οἱ μεγάλοι ἰχθεῖς φονεύονται, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ μικροὶ ὅσοι τύχωσιν εἰς τὴν περιφέρειαν ἐν ἣ ἡ ἐκρηξις γίνεται. Οἱ οὕτω φονευόμενοι ἰχθεῖς ὑπόκεινται εἰς σῆψιν ταχεῖαν. Δὲν ἐγνώσθη ὅμως εἰσέτι ἂν ἐπιφέρωσι καὶ βλάβην εἰς τὴν ὑγείαν.

Εἰς τὰ πεπολιτισμένα κράτη ἡ διὰ

δυναμίτιδος ἀλιεῖα ἀπαγορεύεται, οἱ δὲ οὕτω φονευόμενοι ἰχθεῖς, ἀναγνωρίζομενοι ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας ἐν τῇ ἀγορᾷ, κατὰσχονται.

Αἱ ἐπευφημίαι παρ' ἀρχαίοις.

Οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς συγγέουσι πολλάκις τὰς ἐπευφημίας μὲ τὰς ἐπιδοκίμασίας, καὶ τοι ὑπάρχει διαφορὰ μετὰ τῶν δύο, καθόσον αἱ μὲν πρῶται ἐξεδηλοῦντο διὰ τῆς φωνῆς, αἱ δὲ δευτέραι διὰ τῶν χειρῶν.

Κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην Ῥωμαϊκὴν ἐποχὴν αἱ ἐπευφημίαι δὲ ἦσαν ἄλλο ἢ συγκεχυμέναι κραυγαὶ καὶ ἐπιφωνήσεις δηλωτικαὶ θαυμασμοῦ· ἀλλ' εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Δημοκρατίας καὶ ἐπὶ Αὐγούστων, τὸ σημεῖον τοῦτο τοῦ θαυμασμοῦ ὑπεβλήθη εἰς κανόνα, καταστάν συναυλία τις ἔρρυθμος. Μουσικὸς τις ἐδίδε τὸν τονισμὸν, ὃ δὲ λαὸς, εἰς δύο διχαζόμενος χοροὺς, ἐπανελάμβανε τὴν ἐπευφημίαν. Πολλάκις αἱ ἐπευφημίαι ἐσυνωδεύοντο καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιδοκίμασιων, αἵτινες καὶ αὐταὶ εἶχον τὸν ρυθμὸν των. Τοιοῦτοτρόπως οἱ θεαταὶ ἐγένοντο συγχρόνως αἰδοὶ καὶ παντομίμοι. Ὁ Αὐτοκράτωρ Αὐρηλιανὸς ἐχορήγησε τῷ λαῷ τεμάχια ἐρέας, ὅπως δι' αὐτῶν ἐπιδοκιμάζωσιν, ἵνα μὴ μεταχειρίζονται τὰ ἱμάτιά των, ἅπερ συνήθως ἐτάρασσον πρὸς ἐνδειξὴν ἐπιδοκίμασίας.

Αἱ ἐπιδοκίμασῖαι διηροῦντο εἰς τρεῖς κυρίας τάξεις. *Bombus*· ἦτοι θόρυβον βωβὸν καὶ συνεχῆ· *testae*, ἦτοι χειροκροτήσεις, καὶ *imbrices*, ἦτοι τόνον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Αἱ τρεῖς ὅμως λέξεις ἐξηγοῦνται καὶ ἄλλως ὑπότινων, ἦτοι, ἡ πρώτη δηλοῖ τὸ ἔνδον τῆς παλάμης τὸ κροτοῦν ἐπὶ τοῦ τῆς ἐρέας· ἡ δευτέρα τὸ ἔνδον τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τυπτόμενον διὰ τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς· καὶ ἡ τρίτη τὰς χεῖρας κροτούσας ἀνεστραμμένως.

Ἐπευφημίαι ἦσαν ὁ γέλως καὶ αἱ ζητωκραυγαὶ, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ κυματισμοῦ τῆς ἀκρας τοῦ τρίβωνος.

Ὁ Νέρων, ὅταν ἐπαρουσιάζετο εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, ἐχειροκροτεῖτο ὑπὸ πάντων, ἐπὶ ποινῇ θανάτου.

Αἱ ἐπευφημίαι ἔλαβον τὴν ἀρχὴν των ἐκ τῶν θεαμάτων, ἀφ' ὅπου εἰσεχώρησαν εἰς τὴν Γερουσίαν, καὶ εἶτα εἰς τὰς δημοσίας συνελεύσεις, τὴν αὐτὴν τῶν αὐτοκρατόρων καὶ εἰς τὰ κατώτερα Δικαστήρια· γέγοντο ὅμως οὐχὶ ταραχῶδως, οὐδὲ κατὰ τὴν ἰδιοτροπίαν ἐκάστου, ἀλλ' ἐν τάξει καὶ κανονικῶς.

Τοιαῦται ἐπευφημίαι διεσώθησαν αἱ ἐξῆς. *Dii te nobis servent*· Οἱ θεοὶ νὰ σὲ διαφυλάξωσι διὰ τὴν ἡμετέραν εὐτυχίαν. *Vostra salus, nostra salus*· ἡ ὑγεία μας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὑγείας σου. *Bene et praeclamare*· Ὁραῖον! Ἄξιθαύμαστον!

Πολλάκις αἱ ἐπευφημίαι ἐγένοντο καὶ ἔμμετροι. Ὁ Τερτουλλιανὸς διετήρησεν ἡμῖν μίαν, ἀρχομένην οὕτως·

α' Ὁ Ζεὺς ἄς μᾶς πλήξῃ, ἀλλ' ἄς μηκύνῃ τὰ ἔτη σου.

Κατὰ τοὺς τελευταίους Ῥωμαϊκοὺς χρόνους ἐτηρεῖτο βιβλίον ἐπευφημιῶν, ἐν ᾧ ἐστημεῖοτο ποσάκις ἐπευφήμισε τὸ κοινόν.

Οἱ συριγμοὶ δὲν εἶναι τι νέον. Οἱ ἀρχαῖοι ἐγίνωσκον αὐτούς.

Οἱ Ἀθηναῖοι, γνωστοὶ ἐπὶ τῇ καλαισθησίᾳ των, ὁπότεν δὲν ἠρέσκοντο εἰς τεμάχιόν τι ἀπὸ τῆς σκηνῆς διδασκομένης κωμωδίας ἢ δράματος, ἐσύριζον οὐ μόνον διὰ τῶν χειλέων, ἀλλὰ καὶ δι' ἐπίτηδες ὀργάνων. Ἐνίοτε ἔρριπτον χίλαζαν ὕβρεων κατὰ τῶν ἠθουποιῶν, καὶ πολλάκις χίλαζαν καρύων καὶ σύκων. Πιστεύουσιν ὅτι ὁ Εὐπλῆς (οὗτινος τὰ τόσῳ ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου ἐπανοούμενα ἔργα δὲν διεσώθησαν δυστυχῶς) φανεῖς ἀπότομος καθ' ὑπερβολὴν ἐν τινι κωμωδίᾳ του, ἐσύρθη ὑπὸ τοῦ κρινοῦ ἐξω τοῦ θεάτρου καὶ ἐπνίγη. Ἰτω:

τούτο είναι μῦθος καὶ ὁ Εὐπολις ἐπιγίγη διερχόμενος τὸν Ἑλλησποντον. Ἄλλ' ἐκ τούτου, καὶ παρὰ τοῦ Ἀριστοφάνους, μιθιόμενοι ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν θεαταὶ μὴ χαριζόμενοι τοῖς δραματικοῖς, συγγραφεῦσι καὶ τοῖς ἠθοποιοῖς. Καὶ ἐν Ρώμῃ ἡ γλυκεία τοῦ Τερεντίου μούσα ἔσχε στιγμὰς οὐχὶ εὐνοϊκάς. Οἱ Ρωμαῖοι ἐπὶ Αὐγούστου ἐφεύρον τὸ συρίζειν, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ παραλειψῶσιν οὔτε τὰς κραυγὰς, οὔτε τοὺς λιθοβολισμοὺς.

Ὁ Ἐπίκτιτος ἔδιδε τὴν ἐξῆς συμβουλὴν τοῖς μαθηταῖς του. «Ἐάν κατὰ τύχην μεταβῆτε εἰς τὸ θέατρον, προσέξτε καλῶς νὰ μὴ λάβητε μέρος εἰς τὴν ταραχὴν καὶ τὰς κραυγὰς τοῦ πλήθους».

Ὁ Πλάτων γράφει ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του οἱ κακοὶ δραματοῦργοι εἶχον ἐτίτηδες πρόσωπα ἐπευφημοῦντα αὐτοὺς. Ἐν ἐνὶ τῶν προλόγων του καταφέρεται κατὰ τοῦ ἐθίμου τούτου καὶ παρουσιάζει τὸν Δία διατάσσοντα τὸν Ἑρμῆν νὰ παύσῃ τὴν τοιαύτην κατάχρησιν. Ὁ Πλάτων ἐπέθει ὅπως οἱ κωμωδοποιοὶ, ὡς μεγάλοι ἄνδρες, μὴ ζητῶσι νὰ θαυμάζωνται πλαστῶς, ἀλλὰ συνεπέα τῆς ἰδίας ἀξίας.

Παρὰ τοῖς Ρωμαῖοις τὸ προνόμιον τοῦ ἐπευφημεῖν ἐχορηγήθη εἰς ὁμάδα ἰδίαν, διοριζομένην νομίμως. Οἱ ἐπευφημοῦντες ἐκλήθησαν juvenes ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν. Τούτων ἡγεῖντο οἱ καλούμενοι curatores, ἔχοντες μισθὸν 40,000 σαστερτρίων (ἤτοι 4,000 φοάγκων). Ὁ Σουετώνιος διηγείται ὅτι ἐπὶ Νέρωνος ὑπῆρχεν ὁμάς ἐκ 5000 νέων εὐρώτων, προωρισμένη εἰς τὸ ἐπευφημεῖν.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΣΑΡΟΥΑΡ.

Ἡ Σαρουάρ εἶναι μέρος ἐν ᾧ συρρέουσιν οἱ προσκυνηταί, καὶ ἐνθα τελεῖται μεγάλη κατ' ἔτος Μουσουλμανικὴ πανηγυρίς. Ὑπάρχει ἐκεῖ ὁ τάφος ἀγίου τινὸς τοῦ Ἰσλάμ, καλουμένου

Σιακῆ, γεννηθέντος ἐν Βαγδατίῳ καὶ ἐλθόντος ἐν τῇ ᾧ, εἰρηται χώρα πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Γκακνεβιδ, ὅπως φέρη εἰς τὸν Ἰσλαμισμὸν τοὺς ἀπίστους. Ὁ Σιακῆ ἦν εὐγενὴς ἀραψ, ὀπλιρχηγὸς καὶ ἱεροκῆρξ. Ἐφρονεῦθη δὲ ἐν συμπλοκῇ, καθ' ἣν ὑπερήσπιζε τοὺς ὁμοεθνοὺς του κατὰ τινος εἰσβολῆς τῶν Ἰνδῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ μάχῃ ἐκείνῃ ἐφρονεῦσαν πάντες οἱ ἐκεῖσε εὐρεθέντες Μουσουλμάνοι, ἡ μνήμη του ἐλησμονήθη, καὶ ὁ τόπος τοῦ μαρτυρίου του ἔμεινε ἀγνωστος ἐφ' ἰκανοὺς αἰῶνας.

Ἐν μεταγενεστέρῃ ἐποχῇ διήρχετο συνοδία τις τοῦ Βαγδατίου ἐκ Σαρουάρ. Ἐνάρτος ἔμπορος, καλούμενος Χατζῆ-Ἡσαῦ, ἀπετέλει μέρος τῆς συνοδίας. Ἡ συνοδία εἶχε σταθῆ ἕνεκα τῆς ἐπελεύσεως τῆς νυκτός, οἱ δ' ὑπῆρταν περιήρχοντο ζητοῦντες ὕδωρ καὶ ξύλα πρὸς ἐτοιμασίαν τοῦ δείπνου, ὅταν ὑπῆρταν τις τοῦ Ἡσαῦ, κομίζων ἀγγεῖον ὕδατος, μικροῦ ἐδέησε νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ τρόμου, ἰδὼν ὅτι αὐτὸ μετεβλήθη εἰς αἷμα! Ὁ κύριός του δὲν ἐτρόμαξεν ὅμως, ἀλλ' ἐγονυπέτησε καὶ προσκυχήθη, νοήσας ὅτι τοῦτο συνέβη διότι ἅγιός τις ἐφρονεῦθη εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὅταν ἠτοιμάσθησαν ἵνα φορτώσωσι τὰς καμήλους πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ὁδοπορίας, ἡ καμήλος ἐφ' ἣς ἐπέβαιναν ὁ Ἡσαῦ εὐρέθη χωλαίνουσα καὶ μὴ δυναμένη νὰ προχωρήσῃ. Ἡ συνοδία προῦχώρησε καὶ ὁ Ἡσαῦ ἔμεινε μόνος παρὰ τὴν καμήλον αὐτοῦ, βεβουλισμένος εἰς λυπηροὺς διαλογισμοὺς, ὁπότεν βλέπει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐφιππον, λέγοντα αὐτῷ:

— Τί πράττεις αὐτοῦ, Ἡσαῦ, ἐνῶ οἱ σύντροφοί σου προχωροῦσι;

— Πῶς νὰ ἀκολουθήσω αὐτοὺς, ἀπήνητην ὁ ἔμπορος, ἀφοῦ ἡ καμήλος μου πάσχει;

— Μὴ ἀποθαρρύνεσαι, ὦ πιστέ! ὑπέλαβεν ὁ ἀγνωστος. Ὁ Θεὸς ἠθέλησε διὰ θαύματος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

(Διήγημα, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

[Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγ. φυλ.]

ΙΑ.

Μετὰ 15 ἡμερῶν ταξείδιον ἀφίκοντο ἀμφοτέροι, ὅτε Λάμπερθ καὶ ὁ Ρόζεν εἰς Γρενόβλην, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ νὰ διέλθωσι τὰς Ἀλπεῖς πεζοὶ ὡς καλοὶ Ἀγγλοὶ.

Ἐσκέπτετο δὲ ὁ Ρόζεν ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ ἀφεικτικῶς θὰ ἐπετύγχανε τὸν θάνατον καὶ διελογίζετο νὰ ὤρσληθῇ τῆς πρώτης τυχούσης περιπτώσεως.

Φθὰς εἰς τι χωρίον τῶν Ἀλπεων, ἔμαθε παρὰ τῶν κατοίκων ὅτι φοβερὰ ληστρικὴ συμμορία ἐλυμαίνετο τὰ πέριξ καὶ ὅτι φρικώδη διέπραττε κακουργήματα.

— Ἀγαθὴ τύχη! εἶπε καθ' ἑαυτόν. Θὰ μεταβῶ πρὸς συνάντησίν της. Ὑπάρχει ὁ πολλὰ πιθανότητες ὅτι θὰ φονευθῶ. Εἶμαι περιηγητής. Θὰ ζητήσωσιν οἱ λησταὶ νὰ τοῖς δώσω χρήματα. Ἐγὼ θ' ἀντιστῶ γενναίως. Ἐκεῖνοι θὰ μὲ φονεύσωσιν. Οὐδὲν φυσικώτερον.

Ἀπεχωρίσθη του Λάμπερθ καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δάσος, ἐνθα ὑπετίθετο ὅτι διημέρευον οἱ λησταί. Ἐβάδιζε σκεπτικὸς καὶ τεθλιμμένος, παρετήρει τὰ δένδρα, κατὰ σκόπευε πανταχοῦ, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἔβλεπε ληστής. Ἠρξάτο ἀπελπίζομενος, ὅτε αἰφνης ἀκούει φωνὴν ἐκ τοῦ βάρους, λέγουσαν:

— Τίς εἶ;

Ὁ Ρόζεν ἔστη καὶ ἐξέβαλε φωνὴν δέους, ὅπως ἐνθαρρύνῃ οὕτω τοὺς ληστές. Τότε ἐξῆλθεν ἄνθρωπός τις ρωμαλέος, ὅστις, σκοπεύσας αὐτὸν διὰ τοῦ ὄπλου του, τῷ εἶπε:

— Στήθι, ἄλλως σὲ φονεύω.

— Ἀθλίε! ἐφώνησεν ὁ Ρόζεν.

νὰ σοὶ γνωστοποιήσῃ ὅτι ὁ τόπος ἐν ᾧ εὐρίσκειται τὴν στιγμὴν ταύτην, καθηγάσθη διὰ τοῦ θανάτου τῶν πιστῶν. Ἐδῶ ὁ Σιακῆ καὶ οἱ ὀπαδοὶ του ἐφρονεῦσαν μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ καὶ κατὰ τῶν εἰδωλολατρῶν. Μάθε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ εἶμι ὁ Σιακῆ, καὶ ὅτι ὁ τάφος μου δὲν ἔλαβεν εἰσέτι τὰς ὀφειλομένας αὐτῷ τιμὰς. Ὅπως σοὶ ἀποδείξω ὅτι δὲν σ' ἀπατῶ, θεραπεύω ἀμέσως διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Ὑψιάτου τὴν κάμηλόν σου. Νῦν μετάρθητι πρὸς συνάντησιν τῶν συνοδοιπόρων σου, καὶ εἰπέ αὐτοῖς ὅτι εἶδες καὶ ἤκουσες.

Ὁ Ἡσαῦ πλήρης χαρᾶς ἔφθασε τὴν συνοδίαν, διηγῆθη αὐτῇ τὸ συμβάν καὶ ἔδειξε τοῖς θαυμάζουσι συνοδοιπόροις του, πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ θαύματος, τοὺς μεγάλους ἤλους, οὓς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ποδὸς τῆς χωλαίνουσας καμήλου. Δύο ἐκ τῶν ὁδοιπόρων, μὴ πιστεύσαντες, περιεγέλασαν αὐτὸν, καὶ τῷ εἶπον ὅτι ἔβλεπον μὲν τοὺς ἤλους, ἀλλ' οὐδὲν ἀπεδείκνυεν ὅτι ἐξήχθησαν οὗτοι ἐκ τοῦ ποδὸς τῆς καμήλου. Μόλις εἶχον τελειώσει τὴν φράσιν καὶ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν ἐτυρλώθη, ὁ δ' ἕτερος κατέστη χωλός. Ὁ Ἡσαῦ ἐθεράπευσεν αὐτοὺς πάραυτα, οὗτοι δ' ἐγένοντο οἱ μέγιστοι θαυμασταὶ καὶ μάρτυρες τοῦ θαύματος ἐκείνου.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Καραβανίου εἰς Βαγδατίον, ὁ θρησκευτικὸς ἐνθουσιασμός τῆς πόλεως τῶν Καλιφῶν ἐξηγήρηθη ζωηρός. Προσκυνηταὶ πλήρεις ἀναθημάτων καὶ δωρεῶν ἔσπευσαν εἰς Σαρουάρ, ἐνθα ἔκτισαν μεγαλοπρεπὲς τέμενος ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Σιακῆ.

Ἐν Σαρουάρ συνέρχονται νῦν κατ' ἔτος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πανηγύρεως χιλιάδες Μουσουλμάνων, Ἰνδῶν, Ἀφγανῶν, Βελουχιστανῶν, Σινδῶν κλπ. ἐνθα τελεῖται καὶ ἐμπορικὴ πανηγυρίς ἀξιόλογος, διότι οὐδὲν ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἐθνῶν ἐννοεῖ νὰ χωρίσῃ τὴν εὐλάβειαν ἀπὸ τοῦ συμφέροντος, τὰ θεῖα ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων.

Και προσποιηθείς ότι σκοπεύει αυτόν, έπυροβόλησεν εἰς τὸν ἀέρα διὰ τοῦ πιστολίου του.

Ὁ ληστής έπραξε τὸ αὐτὸ, ἀλλ' ἀπέτυχε.

Οἱ πυροβολισμοὶ έφερον τὸ ἀποτέλεσμα των.

Εἰκόσι λησταὶ ένερανίσθησαν καὶ περιεκύκλωσαν τὸν Ρόζεν. Οὗτος έχάρη τὰ μέγιστα. Ὁπως δὲ ἀναγκάσῃ αὐτοὺς νὰ τὸν φονεύσωσιν, ἐξήγαγε τὰ δύο δίκανα πιστόλιά του, καὶ έπυροβόλησε τρεῖς, ἀλλὰ πάλιν εἰς τὸν ἀέρα, προσέχων νὰ μὴ γίνῃ ένοχος καὶ ἄλλης ἀνθρωποκτονίας. Οἱ λησταὶ έμεινον έννεοὶ ἐπὶ τῷ ήρωισμῷ τοῦ ἀνθρώπου τούτου. Ὁ Ρόζεν έπετέθη κατ' αὐτῶν τότε διὰ τῶν πυγμῶν. Οἱ λησταὶ ήτοιμάζοντο νὰ τὸν φονεύσωσιν, ὅτε ὁ ἀρχηγὸς των ἐφώνησε:

— Στήτε!

Πλησιάσας δὲ τὸν Ρόζεν, ἔλαβε τὴν χεῖρά του, ἔθλιψεν αὐτὴν φιλικῶς, καὶ

— Εἶσθε, φίλε μου, ήρωε, τῷ εἶπεν' ἀλλ' ἐπειδὴ θὰ φονευθῆτε ματαίως, παραδοθῆτε.

— Οὐδέποτε θὰ παραδοθῶ, ἀπεκρίνατο ένθαρσῶς ὁ Ρόζεν, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ πολεμήσω διὰ πυγμῶν.

Ἐπειράθη δὲ νὰ ραπίσῃ τὸν λήσταρχον, ἀλλὰ ματαίως, διότι ἐκεῖνος προλαβὼν ήρπασε τὴν χεῖρά του.

— Βλέπω, ὑπέλαβεν ὁ λήσταρχος, ὅτι εἶσθε ἀνὴρ γενναϊότατος. Ἡσυχάσατε' οὐδὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε παρ' ἡμῶν. Ἄνδρας ὡς ὑμᾶς δὲν φονεύομεν. Προτιμῶμεν τοὺς δειλοὺς καὶ ἐκείνους οἵτινες ἀρνοῦνται ἡμῖν τὸ βαλάντιόν των. Ἔμεις εἶσθε ἔκτακτος ἀνθρώπος. Ἡθέλον δὲ λυπηθῆ ἂν σὰς ἔβλεπον ἐξακολουθοῦντα τὸν βίον τῶν στενοχώρων πόλεων..... Σὰς προσφέρω λοιπὸν θέσιν έντιμον ἐν τῇ συμμορίᾳ μου. Δὲν πιστεύω ὅτι θὰ τὴν ἀπορρίψετε.

Ὁ Ρόζεν, βλέπων ὅτι ἡ τύχη ἐπιμόνω; τῷ ήρνεῖτο τὸν θάνατον, εἰςίγα, βεβουθισμένος εἰς λύπην ἄρατον.

Ὁ λήσταρχος ἐξηκολούθησεν:

— Ἡ γενναϊότης σας, τὸ θάρρος σας, ἡ ἐ-

πιμονή σας.... μήπως εἶσθε Ἄγγλος;

— Ναί! εἶπεν ὁ Ρόζεν με φωνὴν ἀπειλητικὴν, ἐλπίζων ὅτι ἴσως ὁ λήσταρχος ἐμίσει τοὺς Ἄγγλους.

— Ὡ! τότε ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐναγκαλισθῶ. Ἐπὶ 4 ὄλα ἔτη ήξιώθη νὰ ζήσω ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐνθα ἐζήτησα ἄσυλον. Ἡ Ἀγγλία εἶναι τὸ ἄσυλον πάντων τῶν ἀνεξαρτήτων θνητῶν. Χαίρω ὅτι ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ συναντηθῶ μεθ' ὑμῶν, καὶ νὰ σὰς ἐκφράσω τὰ αἰσθήματα ἅπερ τρέφω ὑπὲρ τῆς εὐγενούς σας πατρίδος. Εὐχάριστος σὰς ἀναθέτω, ἀφοῦ εἶσθε ἄγγλος, τὴν δευτέραν μετ' ἐμὲ θέσιν ἐν τῇ συμμορίᾳ. Ἄν σὰς φαίνεται ὀλίγον, τότε παραχωρῶ ὑμῖν καὶ αὐτὴν τὴν ἀρχηγίαν.... Δέχεσθε;

— Ὁχι! ἀπήντησεν ὁ Ρόζεν. Τοῦτο μοὶ ἀποβαίνει ἀδύνατον. Ἔχω οἰκογένειαν.... ἔχω καθήκοντα.... Μὲ λυπεῖ βαθίως ὅτι ἀπορρίπτω τοιαύτην τιμητικὴν προσφορὰν.... ἀλλὰ... δὲν δύναμαι... μάλιστα θὰ σὰς ἀφίσω, διότι εἰς τὸ χωρίον μετ' ἐπιμένει εἰς συνοδοιπόρος μου.

— Δὲν σὰς βιάζω, ἀπεκρίθη ὁ λήσταρχος. Δέξαθε ἐν τούτοις ὡς ένδειξιν τοῦ θαυμασμοῦ μου διὰ τὴν γενναϊότητά σας, καὶ τοῦ σεβασμοῦ μου διὰ τὸ εὐγενές ἔθνος σας, τὸ μικρὸν τοῦτο ένθύμημα.

Καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸν δάκτυλον αὐτοῦ πολύτιμον δακτύλιον. Εἶτα διέταξε δύο τῶν ὄπαδῶν του νὰ συνοδεύσωσιν αὐτὸν μακρὰν τοῦ δάσου; καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὸν, τὸν ήσπάσθη, ἐνῶ οἱ λοιποὶ λησταὶ ἀσκεπεῖς ἔθλιβον τὴν χεῖρά του.

IB.

Ὁ Ρόζεν ἐπανεκάμφεν εἰς τὸ χωρίον καὶ μεταβὰς εἰς τὴν οἰκίαν ἐνθα περιέμενεν αὐτὸν ὁ Λάμπερθ, ήστάνθη ὅτι ἐπασχεν ἀπὸ πυρετόν. Εἶχε συγκινηθῆ τσακίς! Ἀπληπίσθη τσακίς διὰ τὸ σχέδιόν του, ὥστε ἐπασχε δεινῶς.

Ἡτοιμάζετο μετὰ 2—3 ἡμέρας ν' ἀναχω-

ρήσῃ πρὸς ἐξακολουθήσιν τοῦ ταξειδίου του, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ ἐκεῖνῳ ὑπῆρχε βάραθρον, ἐν ᾧ πολλοὶ εὗρον τὸν θάνατον ἐξ ἀπροσεξίας, καταπεσόντες, ἐν αὐτῷ εἴτε ἐριπτοί, εἴτε ἐπωγούμενοι.

Μετέβη πάραυτα πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ βράθρου. Ἦτο φρικῶδες. Ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ τῶν χωρικῶν φῶλεὰ τοῦ Διαβόλου. Τῷ ὄντι, ὁ πίπτων ἐντὸς τοῦ βράθρου ἐκεῖνου, ἀδύνατον ἦτο νὰ σωθῇ.

Ὁ Ρόζεν ἀμέσως ἔλαβεν ἵππον ἀγωγίου καὶ ἐξῆλθε δῆθεν εἰς περίπατον. Ἄμα πλησιάσας εἰς τὸ βράθρον, ἐκέντησε τὸν ἵππον του δεινῶς; οὗτος ἀφηνίασεν, ἔτρεξεν ἀπὸ ρυτῆρος καὶ ὁ ἵππος μετὰ τοῦ Ρόζεν ἔπεσον εἰς τὸ χαῖνον ἐκεῖνο βάραθρον!

Μάταιαι ἀπόπειραι! Ὁ ἵππος συνετρίβη, ἀλλ' ἡ πτώσις τοῦ Ρόζεν ἐγένετο ἀνεπαίσθητος, διότι τὸ φονικὸν κτύπημα ἐδέχθη μόνος ὁ ἵππος, ὅστις ἐχρησίμωσεν ὡς ἄσπις τοῦ ἵππέως. Ἰσχυρὸν τίναγμα δὲν ἐπιφέρει βεβαίως θάνατον... Ὁ Ρόζεν εἶχε μόνον λειποθυμίην.

Χωρικοί τινες, νομίσαντες αὐτὸν ὡς φονευθέντα, κατῆλθον εἰς τὸ βάραθρον καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐπ' ὤμων, τὸν μετεκόμισαν εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ Λάμπερθ ἐνόμισεν ὅτι τὴν φορὰν ταύτην θὰ ἐφρονεύθη βεβαίως. Ἐκάλεσε λοιπὸν χειρουργὸν, ὅστις ἀπερήνατο ὅτι οὐδὲν ἔπαθεν ὁ πεσὼν, ἀλλ' ὅτι ἦτο λειποθυμημένος.

Ὁ Ρόζεν μετ' ὀλίγον συνῆλθε. Φαντάσθητε τὸν ἀπελπισμὸν του... Τί λέγω; τὴν λύσαν του, ὅταν εἶδεν ὅτι ἐξῆ πάλιν, καὶ ὅτι ὁ θάνατος ἦτο τι ἀκατόρθωτον δι' αὐτόν.

Ἀφοῦ ὁ χειρουργὸς ἀπῆλθεν, ὁ Λάμπερθ λαβὼν ἔδραν ἐκάθησε παρὰ τῷ Ρόζεν καὶ εἶπεν αὐτῷ.

— Κύριε Ἀλφρέδε τοῦ Ρόζεν, εἶναι φρονῶ καιρὸς νὰ διευκρινίσωμεν τὴν θέσιν μας. Εἶναι καιρὸς νὰ παύσω ὑποκρινόμενος λυπηρὸν μέρος, καθόσον μάλιστα ἀποβαίνει ἄσκοπος

πλέον ἡ ὑποκρισία. Εἶμαι πράκτωρ τῆς ἀσφαλίστικῆς εταιρίας τῆς ζωῆς, ἐν ἣ ἡσφαλισθητε. Ὅταν ήλθετε νὰ ἀσφαλισθῆτε, ἡ εταιρία ἐγίνωσκε τὴν οικονομικὴν θέσιν σας, τὴν ἀπώλειάν σας ἐν τῷ παιγνιδίῳ, κτλ. Κατέλαβεν αὐτὴν ἡ ὑπόψια ὅτι σὺ εἰς ἐτεκταίνετε ὅ, τι πράγματι ἐτεκταίνετε, καὶ ὅτι θὰ ἐζητούσατε ἐκουσίως τὸν θάνατον πρὸς ἐξασφάλισιν περιουσίας διὰ τὴν σύζυγόν σας. Ἐμοὶ ἀνετέθη πάραυτα ἡ φροντίς νὰ παρακολουθῶ ὑμᾶς πανταχοῦ, ὅπως συλλέξω τὰς δεούσας ἀποδείξεις τοῦ ἐκουσίου θανάτου σας, ἵνα μὴ ἡ εταιρία ληστευθῇ παρ' ὑμῶν διὰ τρόπου τοιούτου. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ, ἣν μοὶ ἐνεχειρίσατε διὰ τὴν σύζυγόν σας, ὁμολογεῖτε τὸ σχέδιόν σας. Ἔστω ὅτι ήθέλετε ἐπιτύχει τὸν θάνατον, ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ θὰ ήρκει, ὅπως ἡ εταιρία μὴ πληρῶσῃ οὐδὲ λεπτόν τῇ σύζυγῳ σας. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι τὸ ν' ἀποθάνητε πλέον εἶναι περιττόν καὶ ἄσκοπον. Ἀνάγκη ὅθεν νὰ ζήσητε καὶ νὰ ἐκπληρώσητε τὰ καθήκοντά σας ὡς τίμιος σύζυγος καὶ τίμιος πολίτης. Ὡς πρὸς ἐμὲ δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε παράπονον. Ἐγὼ ἐξεπλήρωσα ἀπλῶς τὸ καθήκον μου ὡς ὑπάλληλος.

Ὁ Ρόζεν ἔμεινε κεχηγὸς καὶ ἄγνωὸν τί ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ λύπη, ἡ ἀγανάκτησις, ἡ ἐκπληξις ἐπάγωσαν αὐτόν, τὸν μετέβαλον εἰς στήλην ἄλως. Παρῆλθεν ὥρα πολλή, ἄχρις οὗ δυνήθη ν' ἀρθρῶσῃ μίαν λέξιν. Ὅταν τὸ κατῶρθωσεν, εἶπε τῷ Λάμπερθ.

— Κύριε!... μετ' ἐπέστρεψες!... Τοιαύτη ἀποκάλυψις ἐν τοιαύτῃ στιγμή!..... Σὺ ἔχεις λοιπὸν καρδίαν τίγρεως!... Καὶ ἐπροσποιεῖσο τοιουτοτρόπως;... Πρέπει νὰ κτυπηθῶμεν!... Ὅθ μοὶ δώσης λόγον τῆς συμπεριφορᾶς σου ταύτης.

— Μὴ βιάζεσθε, κύριε. Ἐγὼ εἶμαι οἰκογενεάρχης. Ἔχω ἐπτά τέκνα, ἅπερ παρ' ἐμοῦ περιμένουσιν ἄρτον. Ἔχω καθῆκον νὰ ζήσω. Σὺς ἀπωλέσατε μεγίστην περιουσίαν, ἐζήσατε ἀ-

νηθίκως, ἐπειράθητε νὰ ἀπατήσητε τὴν ἑταιρίαν φονεύοντες τοὺς ὁμοίους σας. Αἰσχύνθητε! Εἶμαι ἀνώτερος τὴν στιγμήν ταύτην... Σιγήσατε!

— Ἐχετε δίκαιον... εἶπεν ὁ Ρόζεν, σκεφθεὶς ὅτι ὁ Λάμπερθ ἠδύνατο νὰ μνηύσῃ αὐτὸν διὰ τοὺς φόνους, τὴν ἀρπαγὴν τῶν 40,000 φράγκων, κτλ.: Ἐχετε δίκαιον... Δίαν ἀργὰ βλέπω ὅτι πρέπει νὰ μετανοήσω...

— Ὁχι! ὑπέλαβεν ὁ Λάμπερθ. Δὲν εἶναι ποτὲ ἀργά. Σὰς ἐπιστρέφω τὴν ἐπιστολήν ἢ ἐγράψετε διὰ τὴν σύζυγόν σας. Θὰ σὰς ἐπιτύχω θέσιν ὑπαλλήλου ἐν αὐτῇ τῇ ἑταιρίᾳ, ἢ ἐπειράθητε ν' ἀπατήσητε. Δύνασθε δὲ νὰ καταστήτε εὐτυχὴς ἐὰν θέλετε, ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας σας καὶ ζῶν ἐν τῷ κόλπῳ αὐτῆς.

Μετὰ δύο μῆνας ὁ Ρόζεν ἦτο ἐν Ἀγγλίᾳ, ἔνθα κατεῖχε θέσιν ὑπαλλήλου ἐν τῇ ἀσφαλιστικῇ ἑταιρίᾳ.

Ἡ τύχη τὸν κατέστησε πατέρα! Ὁ Λάμπερθ ἐγένετο φίλος τοῦ στενοῦ καὶ ἀνάδοχος τοῦ υἱοῦ του. Οὐδὲν ἐτάραξε πλέον τὸν φιλήσυχον βίον του. Ὁ Ἀλφρέδος τοῦ Ρόζεν εἶναι νῦν ἐντιμώτατος σύζυγος καὶ ἀγαθότατος πατήρ.

ΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑ.

Οἱ Ἀγγλοὶ ὁμοιάζουσι πολὺ τοὺς ἀρχαίους Ρωμαίους. Εἰσὶν ὑπερήφανοι ὡς ἐκεῖνοι καὶ προσηγεῖς πρὸς τοὺς ἀδυνάτους. Ἐπιβάλλουσι τὴν εἰρήνην εἰς τὰ ἔθνη, κατασκευάζουσι νόμους, ὁδοὺς, γεφύρας. Κατέχονται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ κατέχουσι τὴν κλεῖδα τῆς πολιτικῆς ἀνοικοδομήσεως. Κατὰ γενικὸν κανόνα οἱ Ἀγγλοὶ δὲν εἶναι φίλοι πιστοὶ τῆς τέ-

χνης· ἢ δὲν εἶναι εὐαίσθητοι εἰς τὴν θέαν τοῦ ὠραίου, ἢ προσποιῶνται ὅτι δὲν εἶναι τοιοῦτοι. Οἱ καλλιτέχναι τῶν στεροῦνται ἰδανικῆς χάριτος καὶ βάθους αἰσθήματος. Τὸ ἀνδρικὸν πνεῦμα τοῦ ἔθνους τούτου ἀποτροπιάζεται τὸ πλαστὸν ὡς καὶ τὴν ρητορικὴν χροιάν. Ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ εἶναι ἀπότομος, ἀποφασιστικὴ, ἐνῶ εἰς τὰς δημοσίας συνδιαλέξεις βασιλεύει ἡ γαλήνη τῆς ἐν συναναστροφαῖς συνδιαλέξεως.

Ἐὰν οἱ περιηγούμενοι τὴν Εὐρώπην Ἀγγλοὶ συνήρχοντο ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἠδύναντο γὰρ ἀποτελέσωσι πληθυσμὸν μεγάλης πόλεως. Φέρουσι δ' οὗτοι τὴν Ἀγγλίαν ὅπουδῆποτε μεταβῶσιν. Ἐν Ρώμῃ ὑπάρχει ἀγγλικὴ ἐκκλησία, ἀγγλικὸν δημόσιον ἀναγνωστήριον, φαρμακεῖον ἀγγλικόν, ἀρωματοπωλεῖον ἀγγλικόν καὶ ἀγγλικὸν ὑποδηματοποιεῖον. Ἐπειδὴ ἡ Ἀγγλία εἶναι νῆσος, οἱ Ἀγγλοὶ πανταχοῦ σχηματίζουσι κοινότητα μεμονωμένην, καθ' ἧς τὰ κύματα τῆς ξενικῆς ἐπιρροῆς ὁρμοῦσιν εἰς μάτην. Μία table d' hôte γαλλικὴ ἢ γερμανικὴ εἶναι κοινωνία· ἀλλ' ἐστιατόριον ἀγγλικὸν ἐν ὧρᾳ τοῦ γεύματος εἶναι ἀρχιπέλαγος νησιδρίων χωριζομένων ὑπὸ πορθμῶν. Οἱ περιηγηταὶ ἄλλων ἔθνων πειρῶνται νὰ συμμορφωθῶσι μὲ τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ λαοῦ μεθ' οὗ συζῶσι, μὴ θέλοντες νὰ ἐφελκῶσιν τὴν γενικὴν προσοχὴν διὰ τῶν ἰδίων ἐθίμων ἢ ἠθῶν καὶ νὰ φαίνωνται οὕτω παράδοξοι. Ἀλλ' ὁ Ἀγγλος εὐχαρίστως ἀντιμετωπίζει τὰς κανονοστοιχίας τῶν σχολίων καὶ τῶν παρατηρήσεων. Ὁ θρησκευτικὸς αὐτοῦ τρίβων, τὸ κοντὸν πανταλόνιον, αἱ γκέ-

ται του, προκηρύσσουσι μακρόθεν τὴν ἐθνικότητά του πρὶν ἢ οὗτος ἀρξῆται ὁμιλῶν. Δυσκόλως ὑποτάσσεται εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ μύστακος· εἶναι πιστὸς φίλος τοῦ τείου, καὶ δύναται νὰ ὑποστῇ τὰ πάντα, ἀλλ' οὐχὶ νὰ γευματίσῃ πρὸ τῆς πέμπτης ὥρας.

Οἱ Ἀγγλοὶ ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς καὶ καθ' ἅπασαν τὴν λοιπὴν Εὐρώπην, δὲν χαίρουσι τὴν κοινὴν ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ δὲν περιφρονοῦνται. Ἐχουσί τι τὸ ἐλκύνον τὸν σεβασμὸν. Δίαν ὑπερήφανοι, ὅπως ἀνεχθῶσι ταπεινώσιν τινα, λίαν ψυχροὶ ὅπως συμπαθήσωσιν, εἰσὶ τιμιώτατοι ὥστε νὰ μὴ χολακεύωσι καὶ γενναϊότατοι, ὥστε νὰ μὴ προσποιῶνται. Φιλαλήθεια, θάρρος, δικαιοσύνη, ἠγούνται τῆς ἀποτόμου τῶν συμπεριφορᾶς καὶ τῆς ἀπλότητος τῆς ὁμιλίας τῶν. Οὐδεὶς δύναται γὰρ μὴ ἐκτιμῆσθαι τὴν ἐδραιότητα μεθ' ἧς ὁ Ἀγγλος προσκολλᾶται εἰς τὰς πεποιθήσεις του, χωρὶς διόλου νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς κρίσεις καὶ ἰδέας τῶν ἄλλων· οὐδεὶς δὲ δύναται ν' ἀμφισβήτησθαι ὅτι ἡ κατάστασις τῆς Ἰταλίας θὰ ἦτο εὐαρεστοτέρα, ἐὰν ὁ λαὸς τῆς εἶχε τὰ ἀνδρικὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῶν Ἀγγλῶν.

Οἱ Ἀγγλοὶ σέβονται τὴν θρησκείαν τῶν, εἰσὶ τακτικοὶ τῆς ἐκκλησίας τῶν φοιτηταὶ καὶ φεύγουσι τὰς διασκεδάσεις καὶ τὴν ἐργασίαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς· τοῦτο πολλάκις ὠθοῦσι μέχρις ὑπερβολῆς, ἀλλ' ἄνευ τῆς τοιαύτης ὑπερβολῆς καὶ ἐπιμονῆς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐθνικὸν μεγαλεῖον ἢ ἀξία ἀτομικῆ.

Οἱ Ἀγγλοὶ εἰσὶν ὑπερήφανοι διὰ τὴν πατρίδα τῶν. Κατὰ τοῦτο οὐδεὶς δύνα-

ται νὰ τοὺς μεμφθῇ. Εἰσὶν ὑπερήφανοι διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν, τὴν φιλολογοίαν τῶν, τοὺς θεσμούς τῶν, καὶ ἰδίως διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ ἑαυτῶν πολιτεύματος. Ἐχουσι δὲ πληρέστατα δίκαιον.

Ὁ περιηγητὴς Ἀγγλος φέρει πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν ἰδέαν τῆς μεγαλειότητος τοῦ ἔθνους του, ἢν ἔχει πάντοτε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὡς ἀσπίδα ἀδιάτρητον. Ἀμα ὡς βιαία χεὶρ ἐπιπέσῃ κατὰ τινος ὑπηκόου Ἀγγλοῦ, ὁ Βρετανικὸς λέων τοῦ Δόκονιγκ-Στρεϊτ (α) ἀρχεται βρυχώμενος καὶ τινάσσων τὴν φοβερὰν χαίτην του. Φαίνεται ὅτι πολεμικὸν ἀγγλικὸν πλοῖον εὕρισκεται εἰς πᾶν σημεῖον τῆς γῆς. Ἄς ἐκραγῇ ταραχὴ τις πολιτικὴ ἐν οἰκωδῆποτε λιμένι τῆς ὑψηλίου, ἄς ὑποστῇ ἐκ τούτου ζημίαν μιᾶς λίτρας τείου ἢ Ἀγγλίας, καὶ θὰ ἴδῃτε ἐντὸς 24 ὥρῶν ἀγγλικὸν θωρηκτὸν ἐμφανιζόμενον εἰς τὸν λιμένα ἐκεῖνον, ὡς νὰ ἔλεγεν: «Εἶμαι παρόν· ἔχει τις ὑπήκοος ἀνάγκην ἐμοῦ;».

Διὰ τοῦτο εἶπομεν ἐν ἀρχῇ τῆς μικρᾶς μας διατριβῆς ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ εἰσὶν οἱ σημερινοὶ Ρωμαῖοι.

Η ΤΣΙΝΤΖΙΚΑ ΣΙΣΜΟΝΔΗ.

Οὐδ' ἔστι ἀγνοεῖν ὅτι οἱ Σαρακηνοὶ ἀπὸ τοῦ 9. αἰῶνος μετέβησαν εἰς Σικελίαν καὶ ὅτι ἐληλάτησαν ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσογείου. Πολλαὶ πόλεις περιήλθον εἰς χεῖρας τῶν, τῷ δὲ 1005 καὶ αὐτὴ ἡ Πίζα ἐκιν-

(α) Doconing-Street. Ὁδὸς ἐν ἣ ὑπάρχουσιν ἐν Λονδίῳ πάντα τὰ δημόσια γραφεῖα.

δύνευε νὰ πάθῃ τὸ αὐτὸ, ἀν' ὃ οὐρανὸς δὲν τῇ ἔπεμπε σώγειράν τινα.

Γαλήνιος νύξ εἶχε διαδεχθῆ ἡμέραν βροχεράν καὶ τρικυμιώδη. Ἡ φύσις ἐφαίνετο ἀνακυρμένη ἐκ τοῦ ἡμερησίου μόχθου. Ὁ Οὐρανὸς ἦτο κατάστερος· μόνον τῇ δε κἀκεῖσε ἐφαίνοντο ἐλαφρά τινα νέφη ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, παρεμποδίζοντα ἀστέρας τινὰς νὰ κατοπτρισθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὰ κύματα, ἅπερ ἐλαφρῶς κυλιόμενα διεδέχοντο ἀλλήλα, ἐθραύοντο ἐπὶ τῶν βράχων, διὰ δὲ τοῦ ἤχου των, ἐπιδρῶντα εἰς τὰς αἰσθήσεις, διέθετον τὸν ἄνθρωπον εἰς μελαγχολικούς λογισμούς. Ἡ Πίζα ἦτο βεβουλισμένη εἰς σιγήν. Τὰ φῶτα εἶχον σβεσθῆ καὶ οἱ κάτοικοι εἶχον παραδοθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως. Μόνον οἱ σκοποὶ ἠγγρύπνουν ποῦ καὶ ποῦ, τὰ δὲ θέματα αὐτῶν ἀντήχουν μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν νυκτιᾶν σιγήν. Ἀλλ' ἠγγρύπνει καὶ ἕτερον πλάσμα. Ἡ Τσιντζίκα Σισμόνδη. Ἡ καστаноπλόκαμος νέα ἦτο εὐτυχῆς παρατηροῦσα καὶ θαυμάζουσα τὴν φύσιν κατὰ τὴν νύκτα. Ἄγνωστός τις δύναμις ἐκώλυε τὸν ὕπνον της καὶ ἐκαίνη ἔμενεν ἐπὶ τοῦ πύργου της ἀποθαυμάζουσα τὴν ἐξαίσιον τῆς δημιουργίας τελειότητα καὶ καλλονήν.

Αἴφνης ἐνόμισεν δεῖ ἤκουσε θόρυβον, ἀλλὰ θόρυβον φύσεως οὐχὶ συνήθους. Προσεῖξε πλειότερον καὶ ἤκουσεν αὐθις τὸν αὐτὸν θόρυβον. Μάτην ἐπειράτο ν' ἀποδιώξῃ ἀπὸ τοῦ νοός της τὴν ἰδέαν τοῦ φόβου. Ἐπόθει νὰ ἦτο ὁ θόρυβος ἐκεῖνος ἀποτέλεσμα τῆς φαντασίας της, ἀλλὰ συγχρόνως ἐζήτηε νὰ βεβαιωθῆ καὶ τί ἦτο. Ἐπιστᾶ καὶ αὐθις τὴν προσοχὴν της καὶ ἀκούει μακρὸν θόρυβον θημάτων ὡσεὶ ἀνθρώπων πολλῶν προχωρούντων ἐσπευσμένως. Παρατηρεῖ καλῶς διὰ τῶν ὥραίων της ὀρθοκλιμῶν, ἀλλ' ἀδυνατεῖ νὰ διακρίνῃ καλῶς. Τὰ πάντα εἰσὶ σκοτεινὰ ἐν τῇ μακρᾷ ἀποστάσει· ἀλλ' ὁ θόρυβος αὐξάνει! Τέλος παρατηρεῖ ὄγκον χωροῦντα πρὸς τὰ ἔμπρός. Ἦσαν πλοῖα πλέοντα πρὸς τὸν λιμένα. Τί ἐζήτουν τὰ πλοῖα ἐ-

κεῖνα ἐν τόσῳ προκεχωρηκυῖα ὥρα; Παρατήρησε πάλιν καλῶς καὶ εἶδεν αὐτὰ πλέοντα πρὸς τὴν πόλιν. Ἐπίθεσεν ὅτι ἦσαν ἐχθρικά. Ἡ νεάνις ἤρξατο τρέμουσα. Ἐνόησεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς κίνδυνον ἢ πόλις.

Τὰ πλοῖα ἐφαίνοντο πολυάριθμα. Τινὰ ἐξ αὐτῶν ἐπλησίαζον εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ἠγκυροβόλουν. Ἡθίλησε νὰ κραυγᾶσῃ, ἀλλ' ἐκ τοῦ τρόμου ἢ φωνῆ της ἐζῆλθε βωβή. Ἐπειράθη νὰ περιπατήσῃ, ἀλλὰ τὰ γόνατά της ἔτρεμον. Ὁ κίνδυνος ὁμοῦς ἐπέκειτο. Μία μόνη λέξις της ἠδύνατο ν' ἀποσοθήσῃ αὐτόν. Δὲν ἔπρεπε λιπὸν νὰ χάτῃ καιρὸν, διότι ἔδει νὰ σώσῃ τὴν πατρίδα.

— Θάρρος! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Τσιντζίκα. Καὶ ἀνοιξάσα τὴν σιδηρὰν τοῦ πύργου θύραν, ἐζῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν κραυγάζουσα μεθ' ἀπάσης αὐτῆς τῆς ἰσχύος.

— Εἰς τὰ ὄπλα! εἰς τὰ ὄπλα! ὁ ἐχθρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν! Εἰς τὰ ὄπλα!

Τινὲς ἀφυσπίσθησαν ἐκ τῶν κραυγῶν τῆς νεάνιδος καὶ σπεύσαντες διέδωκαν τὴν εἶδησιν, ἣτις περιῆλθεν ἐν ἀκαρεὶ πᾶσαν τὴν πόλιν. Ἦντες, δρᾶττουσι τὰ ὄπλα καὶ σπεύδουσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ ἀποδιδασθέντες Σαρκακηνοὶ ἠττήθησαν. Τὴν ἐπιούσαν οἱ εὐγενέστεροι τῶν κατοίκων τῆς Πίζης, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀρχιστρατήγου, μετέβησαν εἰς τὸν πύργον τῶν Σισμόνδη ὅπως εὐχαριστήσωσιν ἐν ὀνόματι τῆς πόλεως τὴν νεαρὰν Τσιντζίκαν καὶ ἀναγορεύσωσιν αὐτὴν ἄσώτειραν τῆς πατρίδος.

Τὸ ὄνομά της παρεδόθη ἔκτοτε εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι πολλὰκις ἐξύμνησαν τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ θάρρος της.

Η ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑ.

Τὸ φῶς, καθαρὰ αἰθερία οὐσία, πανηγυριζόμενον κατὰ τὴν ἐμφάνισίν του διὰ τοῦ μειδι-

άματος καὶ τῆς χαρμονῆς τῆς φύσεως, οἶδει νεάν ζῶν εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ συλλέγει περὶ ἑαυτὸ τὰς τῶν πραγμάτων εἰκόνας. Τὸ θερμαντικὸν εἶναι ἑναυσμα ζωῆς· εἰς πολλὰ ζῶα ὑπάρχει πηγὴ ἐσωτερικῆ τοιοῦτου, μὴ ὑπενδίδουσα ἢ πρὸ τοῦ πάγου τοῦ θανάτου. Τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα τῶν ἀνθρώπων ἀφυσπίζονται σὺν τῷ θερμαντικῷ. Ἡ ἔνσους τοῦ θερμαντικοῦ καὶ τοῦ φωτός εἶναι τῷ ὄντι ἁρμονικῆ, θεία.

Ἡ μᾶλλον καταφανὴς τοῦ θερμαντικοῦ πηγὴ ἐστὶν ὁ ἥλιος, ὅστις διασκορπίζει, χωρὶς ποτε νὰ ἐξαντληθῆ, ζωηροτάτας ἀκτίνας. Ἐν ταῖς ἀκτῖσι ταύταις τὸ θερμαντικὸν ὑπάρχει πάντοτε ἠνωμένου μετὰ τοῦ φωτός, ἦτοι μετὰ τῆς αἰτίας· τῆς ποιούσης ἡμῖν ὄρατὰ τ' ἀντικείμενα. Ἀμφοτέρω δὲ ταῦτα, θερμαντικὸν τε καὶ φῶς, μίαν ἔχουσι τὴν πηγὴν, μίαν τὴν αἰτίαν. Τὸ φῶς δύναται καὶ μόνον του νὰ παραγάγῃ αἰσθητὰ ἀποτελέσματα, προκύπτοντα ἐκ τῆς κινήσεως τῶν μορίων του, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύει ἡ ὠχρότης ἢ κατ' ἴδιον ὄλως τρόπον γεννᾶ ἐν τοῖς ὀργανικοῖς καὶ νεκροῖς σώμασιν. Ἀλλὰ καὶ τὸ θερμαντικὸν δὲν ἀκτινοβολεῖ μόνον ὁποῖαν διατελῆ ἠνωμένου μετὰ τοῦ φωτός· πράττει τοῦτο καὶ μόνον του ἐκτὸς τῶν σωμάτων καὶ ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς θερμότητος ἢ τῆς φύσεώς των. Ἐπὶ παραδείγματι, ἐὰν θέσωμεν ἐντὸς δωματίου δοχεῖον πλήρες ὕδατος· βράζοντος, δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ἐκ τοῦ ἀγγείου τούτου ἐξέρχονται κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις ρεύματα θερμαντικοῦ διαδίδοντος ἀοράτους ἀκτίνας ταχείας καὶ θερμᾶς. Τὸ θερμαντικὸν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τοξεύμενον εἰς τὸ κενὸν δίκην ἀκτίνων, καλεῖται ἀκτινοβολία.

Τοιοιουτρόπως τὸ θερμαντικὸν καθὼς καὶ τὸ φῶς τείνουσι ν' ἀκτινοβολῶσι κατ' εὐθείαν γραμμὴν. Ἐνοχλοῦνται ὁμοῦς ὁποῖαν κατὰ τὴν ὁδὸν των συναντήσωσιν, ἔστιω καὶ μικρότατα, σώματα, ἅπερ ἐν μέρει ἀπορροφῶσιν αὐτὰ, ἐν

μέρει δὲ τ' ἀπωθοῦσι δι' ἀντανάκλασεως.

Οἰονδήποτε σῶμα, εἴτε εἰς στερεάν εἴτε εἰς ρευστὴν κατάστασιν τυγχάνον, διηλεκτικῶς διαδίδει, ροφᾶ καὶ ἀντανάκλα ἀκτινοβολίαν θερμαντικὴν. Ἐκπέμπει καθ' ἅπαντα τὰ σημεῖα τῆς ἐπιφανείας του μέρους τοῦ ἐν αὐτῷ ἐνυπάρχοντος θερμαντικοῦ, ἀπορροφᾶ δὲ καὶ ἀντανάκλα μέρος τοῦ διηλεκτικῶς εἰς αὐτὸ προσερχομένου. Τὰ σώματα, ἐκπέμποντα ἀκτίνας, ψύχονται· ἀπορροφῶντα δὲ τοιαύτας, θερμαίνονται. Ὅταν δὲ φθάσῃ εἰς ἰσοσταθμίαν μετὰ τῶν διαφόρων σωμάτων τὸ ἐνυπάρχον εἰς αὐτὰ θερμαντικὸν, ἢ θερμοκρασίᾳ ἀδύνατον νὰ μείνῃ σταθερὰ εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν, ἐὰν ἡ ποσότης τοῦ ἀπολεσθέντος διὰ τῆς ἐκπομπῆς θερμαντικοῦ, δὲν ἀντικατασταθῇ ἐν αὐτῷ διὰ τῆς ἀπορροφῆσεως. Τὸ ἐκπεμπόμενον ὑπὸ τῶν σωμάτων ἀκτινοβόλον θερμαντικὸν δὲν ἐκπέμπεται μόνον ἐκ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πλησιεστέρων στρωμάτων τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιφανείαν κειμένων.

Πῖντα λοιπὸν τὰ σώματα, οἷασδήποτε θερμοκρασίας, ἐκπέμπουσι πανταχόθεν ἀκτίνας θερμαντικοῦ, καὶ τοῦτο καλεῖται ἀκτινοβολία.

Ἡ ἀκτινοβολία εἶναι ἡ αἰτία τῆς ἑνεκῆ τὸ μέγιστον καὶ ἐλάχιστον ἀποτέλεσμα τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς θερμαντικοῦ ἐπέρχεται πάντοτε μετὰ τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ τοῦ Ἥλιου ἐνέργεια εἶναι ἀνωτάτου ἢ κατωτάτου βαθμοῦ. Ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου, ὅστις ἐστὶν ὁ ψυχρότερος μὴν, κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ κατὰ τὰς μὴ ὑετώδεις ἡμέρας, ἢ ἀτμόσφαιρα καὶ τὸ ἕδαφος λαμβάνουσι παρὰ τοῦ ἀστρου τούτου ποσότητα θερμαντικοῦ, ἀναπληροῦντος τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας. Ἡ ἀναπλήρωσις αὕτη ἐπαυξάνει ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος λάμπει εἰς τὸν ὁρίζοντα· διότι ἑνεκῆ τῆς χαμηλῆς θερμοκρασίας τῆς γῆς, τὸ ἀκτινοβόλον θερμαντικὸν ἐκπέμπεται εἰς ὀλιγωτέραν ποσότητα τῆς ἐκ τοῦ Ἥλιου προσκτωμένης. Ἡ διαφορὰ αὕτη ἐπαυξάνει μέχρι τοῦ μηνὸς Ἰου-

λίου ή Αύγουστου, ήτοι του θερμού ηλιοστασίου, άχρι; ου ή ακτινοβολία, ένεκα της μεγάλης ποσότητος του παρά της γης απαιτούμενου θερμαντικού, φθάση εις τό έπακρον και ή γη άρξήται αναδίδουσα θερμαντικόν πλείον του παρ' αυτής εκ του ήλιου λαμβανόμενου. Έκτοτε ή θερμοκρασία ελαττούται μέχρις ύστάτου βαθμού δια τόν ώς ειρηται λόγον, άχρι; ου φθάση εις τό χειμερινόν ηλιοστάσιον.

ΓΝΩΜΙΚΑ.

Έάν μεγαλοφύια τις φανή εν τῷ κόσμῳ, ασφαλές τεκμήριον σε κάμνει ν' αναγνωρίσης αυτήν πάντες οί άμαθεί; συνενούνται κατ' αυτής.

[Σουίφτ].

Έγνώρισα άνθρωποι; έχοντας αγαθά προσόντα, λίαν χρησίμους τοις λοιποίς, αλλά λίαν άνωφελείς προς έαυτούς; οί τοιοῦτοι δμοιάζουσιν ήλιακόν ώρολόγιον προσόψεως οίκιας τινός. Είναι αυτό χρησίμιοι τοις γείτοσι και διαβάται; άλλ' ουχι τῷ ιδιοκτήτῃ της οίκιας.

(Ο αυτός).

Η ισχύς του πλούτου αναγνωρίζεται μόνον υπό των άθλίων; οί νοήμονες σέβονται μόνον την άξίαν και φρόνησιν.

(Ο αυτός).

Η κριτική είναι ο φόρος δν πᾶς διάσημος άνήρ πληρώνει εις τόν λαόν δια την ύπεροχήν του.

(Ο αυτός).

Η κενοδοξία είναι σημείον μάλλον ταπεινότητος παρά ύπεροφίας. Οί κενόδοξοι άνθρωποι διηγούνται συνεχώς τὰς τιμάς των ήξιώθησαν, πῶς και μετά τίνων μεγάλων συνωμίλησαν ή άλληλογράφησαν κτλ. Ο άληθώς ύπερήφανος τὰ τοιαῦτα θεωρεῖ ως μηδαμινά και ουδέ καν τ' αναφέρει, διότι τὰ θεωρεῖ κατώτερα έαυτου.

(Ο αυτός).

Γνώσις καλεῖται ουχι τό βλέπειν τὰ πρό

ήμων, άλλ' όσα μέλλουσι νά συμβῶσι.

(Ο αυτός).

Όταν ποιεῖται έναρξιν, σκέπτοιο περί του τέλους.

[Σένεκας].

Η συνήθεισι είναι πάντοτε μεγάλη, διότι ο μὲν άθώς ουδέποτε φοβείται, ο δ' ένοχος ουδέποτε τρομάζει πρό της τιμωρίας.

[Κικέρων].

Αί γλώσσαι δέν είναι έπιστήμαι είναι άνοησία τό καλεῖν πεπαιδευμένους τοὺς γινώσκοντας την Έλληνικήν, Λατινικήν ή Έβραϊκήν. Δύναται άνθρωπός τις νά γινώσκη πάσας τὰς νεκράς και ζώτας γλώσσας, και όμως νά τυγχάνη ών άμαθής. Η γλώσσα δέν είναι ή τό μέσον δι' ου τις δύναται νά μάθῃ πολλά, αλλά δέν είναι αυτή ή μάθησις.

[Ζενόνης].

Η ύπόνοια γεννά πλειοτέραν συκοφαντίαν ή αυτά τὰ γεγονότα.

[Μένανδρος].

Εις χώρας ένθα ή ισχύς, τὰ μέσα, ο χρυσός άξίζουσιν, οί καλοί νόμοι είσι περιττοί, διότι και ύπάρχοντες μένουσι γράμμα νεκρόν.

[Τάκιτος].

Τὰ βιβλία, όπως καθίστανται ώφέλιμα, δέον νά ωσιγ εύωνα ως ο άρτος, άλλως περιέρχονται εις χειρας μόνων των πλουσίων, οίτινες δέν αναγινώσκουσι καν αυτά, δμοιάζοντες φιλάργυρον έχοντα θησαυρόν, ουτινος ουδαμῶς ποιείται χρῆσιν.

[Ίωσήφ Πέκιος].

Πρέπει ν' άρκεῖται εις τὰ παρόντα, διότι ο βίος παρέχει σειράν άπροόπτων και άθεδαιών περιπτώσεων.

[Πίνδαρος].

Καθώς ο καπνός παρεμποδίζει τό βλέμμα και δέν άφίνει αυτό νά διακρίνη καθαρώς, οὔτω και ή όργή παρεμποδίζει την διάνοιαν και δέν άφίνει αυτήν νά κρίνη τό όρθόν και δίκαιον.

[Αριστοτέλης].

Πολλοί κακούργοι είσι πλούσιοι και πλεί-

στοι αγαθοί πτωχοί; άλλ' ήμεις δέν ανταλλάσσομεν την άρετήν με τὰ πλοῖτη, καθότι αυτή μεν είναι διαρκής, εκείνα δέ κατέχονται νυν μεν παρά τούτου, αύριον δέ παρ' εκείνου.

[Σόλων].

Ο έναρέτως βιώτας δέν φοβείται τόν θάνατον.

[Πίνδαρος].

Η φρόνησις εν τῇ εύπιστία είναι ή κυρία πύλη της παιδείας, ή δ' άμφιβολία ο πρώτος κανών της κριτικής.

[Αριστοτέλης].

Έξόδευε ως νά έπρόκειτο ν' αποθήνης αύριον και ως νά έπρόκειτο νά ζήσης αιωνίως. Είναι σοφός ο νοών τούτο και εξοδεύων μετρίως.

[Λουκιανός].

Ίδου ο άριστος της ευεργεσίας νόμος. Ο λαμβάνων όρειλει πάντοτε νά ένθυμείται, ο δέ δίδων καθήκον έχει νά λησμονή.

[Σένεκας].

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ο εισπράκτωρ.— Εισπράκτωρ τις του δημοσίου μετέβη παρά τινι ζωγράφῳ, όπως εισπράξη τόν παρ' αυτοῦ όρειλόμενον φόρον επιτηδεύματος. Αλλ' ο κύριος εισπράκτωρ, εξαπατήσας αυτόν, έλαβε πλείονα του δέοντος. Ο ζωγράφος, ανακαλύψας την άπάτην, ουδέν ειπεν, άλλ' έξωγράφισε τόν εισπράκτορα ως κλέπτην και υπ' αυτόν έσημείωσεν: Ο εισπράκτωρ όστις πέρνει. Αμα ιδών εκτεθειμένην οὔτω την εικόνα του ο εισπράκτωρ, παρεκάλεσε τόν ζωγράφον νά άφαιρέσῃ την ζωγραφίαν, και δὴ τῷ απέδωκε πάραυτα τό πλέον παρ' αυτού ληφθέν ποσόν. Ο ζωγράφος αντικατέστητε τότε τό Η της επιγραφῆς δι' ένός Φ και οὔτως έλεγεν αυτή: Ο εισπράκτωρ όστις φέρνει.

Λάθος.— Έν τινι οίκία έπαιζον φίλοι τινές τό πικέτον. Είς των παρευρισκομένων έπλησίασε πάρα πολύ τό πρόσωπόν του, διότι ήτο μύωψ, εις τό πρόσωπον του ένός των παιζόντων και παρετήρει μετά προσοχής τό παιγνίδιον; άλλ' ο παιζών ήνοχλείτο πολύ εκ τούτου. Έξάγει λοιπόν αφνης εκ του θυλακίου του τό ρινόμακτρον του και άρπάζει δι' αυτού την ρίνα του μύωπος. Εκείνος έγερεσεν την κεφαλήν εκπλαγείς.

— Με συγχωρεῖτε, τῷ ειπεν ο παίζων, άλλ' είθε τόσφ πολύ πλείον μου, ώστε εξέλαβα την μύτην σας ως ιδικήν μου.

Καθαριότης του ύδατος.— Ο καθηγητής Ρεινόολδος του Δουβλίνου άπεφάνθη ότι δύναται τις νά διακρίνη την καθαριότητά ή μη του ύδατος όπερ πίνει, δια του εξῆς τρόπου. Γεμίξει φιάλην εξ αυτού ήμισείας λίτρας, ής ή ύαλος δέον νά ή λευκή και καθαρά. Έντός του ύδατος ρίπτει τεμάχιον ζακχαρώς διυλισμένης μεγίθους έρεβίνθου. Την φιάλην τίλλυσει εις τεμάχιον χάρτου και είτα εκθέτει αυτήν εις τόν ήλιον. Έάν μετά 8—10 ήμέρας τό ύδωρ θολωθῇ, δηλόν ότι περιέχει ουσίας όργανικές προερχομένης ως επί τό πλείστον εξ ύπογειών κατασάλαγμων. Τὰ μόρια άπερ είναι όρατά εν τῷ ύδατι, είσι μύκητες αναπτυσσόμενοι δια της ζακχαρώς. Τό τοιοῦτον ύδωρ δέν είναι καθαρόν.

Οί μακαρισμοί.— Ίεροκλήρῳ τις άηδίασε τοὺς άκροατάς του λαλῶν αυτοῖς περί των μακαρισμών. Μετά την διδαχήν του ήρώτησε κυρίαν τινά γνώριμον, πῶς τῇ εφάνη ή διδαχή.

— Όραία, άπήνητησεν ή κυρία, άλλ' έλησμονήσετε ένα μακαρισμόν.

— Ποῖον; ήρώτησεν ο ιερεύς.

— Μακάριοι, άπεκρίθη ή κυρία, όσοι δέν παρευρέθησαν εις την διδαχήν σας.

Οί άνοδοί.— Έν Παρισίῳις έξεδόθη βί-

βλίον υπό τοῦ Αὐγούστου Λάγερ, ἠθοποιοῦ τοῦ κωμικοῦ μελοδράματος, ἐξ οὗ πληροφοροῦμεθα τὰ ἐξῆς.

Ἄοιδός Μαρτέν, ὅταν ἤθελε νὰ ἀσῆ τὴν ἐσπέραν, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἐλάλει ποσῶς. Πρὶν δὲ ἀρχίσει ἡ παράστασις, ἐλείχε τεμάχιον ἄλατος.

Ἄ Σολλὲτ, ὅταν ᾄδε δύο κατὰ συνέθειαν μελοδράματα ἐν τῇ αὐτῇ ἐσπέρα, ἐρρόφα ἱκανὰ ποτήρια ζύθου.

Ἄ Δουπρέζ ἔτρωγεν εἰς τὰ διαλείματα τῆς παραστάσεως ὄστρακα καὶ κρέας ἡμίφθον.

Ἄ Μοντωβρὺ πρὸ τῆς παραστάσεως ἔπινε φιάλην οἴνου δλόκληρον.

Ἄ Μαλιβράν ἔπινε Μαδέραν καὶ ἔτρωγεν ἀφυῖα πρὸ τῆς παραστάσεως.

Ἄ Δαμορώ ἔπινε πολλοὺς καφέδες εἰς οὗ; προσέθετε καὶ ὀλίγον ρώμιον πρὸ τῆς παραστάσεως. Εἰς τὰ διαλείματα ἔπινε καμπανίτην οἶνον ἀγγλικὸν ζύθον ἐρρόφα μετὰ τὴν παράστασιν.

Ἄ Δόρους-Γκράς πρὸ τῆς παραστάσεως ἔτρωγε κρέας μὲ φασόλια.

Ἄ Δουμενίλ ἔπινε 6 φιάλας καμπανίτου κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως.

Ἄ Πουσαρδ οὐδὲν ἔπραττεν. Ἐτρωγεν ἐκ πάντων, ἔπινε ἐκ πάντων καὶ ὅμως ἡ φωνὴ του ἦτο πάντοτε ἀρίστη.

Ἄ Οὐὶδ τῆς Συντροφίας. — Κύριός τις ἐμπορευόμενος μετ' ἄλλου τινός, ὑπέγραφε πάντοτε «Ἰωάννης Δ... καὶ Σα». Ἡ ἔξις εἶναι ἄλλη φύσις. Τοσοῦτω συνήθισεν ὁ Ἰωάννης μας εἰς τὸ ὑπογράφειν οὕτως, ὥστε ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἡ σύζυγός του ἔτεκεν ἄρρεν, μετέβη εἰς τὸ ληξιαρχεῖον ἵνα ἀναγγεῖλῃ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου, καὶ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ ληξιαρχοῦ, ὅπως ὑπογράψῃ τὴν πράξιν γεννήσεως, ὑπέγραψεν οὕτως:

Ἄ Ὁ Πατὴρ Ἰωάννης καὶ Σα.»

Καταστατικὴ. — Ἐπὶ τῆς γῆς πρεσβεύονται θρησκευόμενα 1000 περίπου, λαλοῦνται δὲ γλώσσαι 2623, ἐξ ὧν ἐν Εὐρώπῃ μὲν 587, ἐν Ἀσίᾳ 396, ἐν Ἀφρικῇ 376 καὶ ἐν Ἀμερικῇ 1264. Οἱ ἄνδρες εἶναι σχεδὸν ἰσάριθμοι ταῖς γυναῖξί. Τὸ τέταρτον τῶν παιδίων ἀποθνήσκουσι πρὸ τοῦ ἐβδόμου ἔτους; τῆς ἡλικίας των, τὸ δὲ ἡμισυ αὐτῶν πρὸ τοῦ δεκάτου ἐβδόμου. Ἐπὶ χιλίων ἀνθρώπων εἰς εἶναι ἑκατονταετής, δύο οὐδοηκονταετείς καὶ ἐξήκοντα ἐξηκονταετείς. Ἡ γῆ κατοικεῖται ὑπὸ ἑνὸς περίπου δισεκατομμυρίου ἀνθρώπων, κατ' ἔτος δὲ ἀποθνήσκουσι 33 ἑκατομμύρια, ἧτοι εἰς ἀνά ἐν δευτερόλεπτον. Οἱ θάνατοι εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἰσάριθμοι μὲ τὰς γεννήσεις.

Κατανάλωσις χάρτου. — Ὁ ἐκ Βιέννης Ἄλβίνος Ρουδάλ ὑπελόγησεν ὅτι ἕκαστος Ρῶσος καταναλίσκει κατ' ἔτος μίαν λίτραν χάρτου, ἕκαστος Ἰσπανὸς 1 1/2, ἕκαστος Μεξικανὸς καὶ ἕκαστος κάτοικος τῆς κεντρικῆς Ἀμερικῆς 2, ἕκαστος Ἰταλὸς καὶ ἕκαστος Αὐστριακὸς 3 1/2, ἕκαστος Ἀγγλο-Ἀμερικανὸς 5 1/2, ἕκαστος Γάλλος 7 1/2, ἕκαστος Γερμανὸς 8, ἕκαστος κάτοικος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν 10 1/4, ἕκαστος Ἀγγλὸς 11 1/2.

Κατὰ τὸν κ. Ρουδάλ ἅπας ὁ κατὰ τὴν ὑφήλιον κατασκευαζόμενος χάρτης ἀνέρχεται εἰς 1800 ἑκατομμύρια. Τὸ ἡμισυ τοῦ ποσοῦ τούτου χρησιμεύει διὰ τὰ τυπογραφία, τὸ 1/6 διὰ γραφὴν, καὶ τὸ ὑπόλοιπον δι' ἄλλας κοινὰς χρήσεις.

Εἰδικῶς δὲ ὑπελόγησεν ὅτι εἰς ἐπίσημα ἐγγραφα καταναλίσκονται 200 ἑκατομ. χάρτου, διὰ τὴν διδασκαλίαν 180 ἑκατομ. διὰ τὸ ἐμπόριον 40, διὰ τὴν βιομηχανίαν 180, δι' ἰδιωτικὴν ἀλληλογραφίαν 100, καὶ διὰ τὰ τυπογραφία 900.

Γυναῖκα ἐκδίκησις. — Ὁ Φραγκίσκος;

Σάρσεϋ, εἰ; τῶν εὐφυστέρων τῆς Γαλλίας δημοσιογράφῳ, ἐγένετο θυμὰ τῆς ἐξῆς γυναικείας ἐκδικήσεως.

Πρὸ τινος μνηὸς εἶχε συνάψει σχέσεις μετὰ τινος κυρίας τῆς ἀνωτέρας τάξεως, κομίσεως μάλιστα, καλουμένης Ρ... Ὁ πρὸς αὐτὸν ἔρω; τῆς κομίσεως ἦτο ἐνθερμος καὶ ἐνθουσιώδης. Ἄλλ' ἀντερραστή; τις τοῦ Σάρσεϋ, μαθὼν ὅτι προσέδιδε τὴν κομίσειαν, μετέβη παρ' αὐτῆ καὶ τῇ ἀνήγγειλε τοῦτο. Τὴν πρώτην τῆς 20 παρελθόντος μνηὸς ὁ Σάρσεϋ εἶπε τῇ κομίσει ὅτι δὲν θὰ ἔβλεπον ἀλλήλους καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι φίλοι τινὲ; περιέμενον τὸν Σάρσεϋ, ὅπως διασκεδάσωσιν. Ἡ ζηλότυπος κομίσεια ὑπεκρίθη ὅτι ἐπίστευσε. Ἄλλ' ἅμα τῇ ἐξόδῳ τοῦ δημοσιογράφου, ἀπῆλθε καὶ ἐκρύβη εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ βουλευτάρτου Κλιού, ὅπως ἀνακαλύψῃ τοῦ μετέβαινε ὁ ἔραστή; της. Αἴφνης βλέπει ἐξερχομένην ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ Σάρσεϋ νεάνίδα, ἣν ἀνεγνώρισε ὡ; ἠθοποῖόν. Ὁ Σάρσεϋ συνώδευσε αὐτὴν μέχρι τῆς θύρας.

— Ὁ γράψετε ἀρθρίδιόν τι ὑπὲρ ἐμοῦ; ἠρώτησεν ἡ ἠθοποῖός τὸν Σάρσεϋ.

— Ἀρθρίδιον; Ὁλόκληρον ἐπιφυλλίδα θὰ γράψω χάριν σου, ἀπεκρίθη ὁ δημοσιογράφος.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐφάρξα ἡ κομίσεια ὡ; θηρίον κατὰ τοῦ Σάρσεϋ καὶ διὰ ταχύτητος ἀπιστεύτου ἐκένωσε κατὰ τοῦ προσώπου του φιάλην περιέχουσαν θεϊκὸν ὄξύ.

Ἄ ἀτυχῆ; νέος ἐκραύγασε μεθ' ὅλης τῆς ἰσχύος του: «Φῶ;! φῶ;! δὲν βλέπω πλέον!»...

Τὸ πλῆθος; ἔσπευσε καὶ μοῖοι οἱ χωροφύλακες ἠδυνήθησαν νὰ σώσωσι τὴν κομίσειαν ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὴν ἐκδίκησιν.

Ἄ Σάρσεϋ παρεμορφώθη οἰκτρώ;.

Ἡ κηλονή του μετεβλήθη εἰς φυσιογνωμίαν ἐκτρώματος. Τὸ γένειον αὐτοῦ κατέστη ἐρυθρόν; τὸ βλέμμα νεκρόν; ἡ εἰς ἄβυσσος; τὸ στόμα δγκῶδες καὶ ἀποτρόπαιον.

Ἰδοῦ τί θὰ εἶπῃ γυνὴ ἔρω;σα. Εἶναι τίγρις.

Ἄ γάμος. — Νέος; τις παρασκευαζόμενος εἰς γάμον μετέβη εἰς τὸν πνευματικὸν Κ... ὅπως ἐξομολογηθῆ.

Ἄ πνευματικὸς ἤκουσε αὐτὸν μετὰ προσοχῆς; ἐπὶ τέλους ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του.

— Ἄλλὰ, πνευματικὴ; μου, παρατηρεῖ ὁ νέος; δὲν θὰ μοι ἐπιβάλῃ; τιμωρίαν τινὰ; διὰ τὰς ἁμαρτίας μου;

— Δὲν μοῦ εἶπες, παιδί; μου, ὅτι θὰ νυμφευθῆ;;

— Μάλιστα.

— Αἶ;! αὐτὸ ἄρκει.

Καλὴ σύζυγος. — Ἐν τινι συναναστροφῇ; περιπεσόντος τοῦ λόγου περὶ γάμου καὶ τῶν συνεπειῶν του, κύριός; τις βλακωσίδῃ; εἶπε.

— Πάντες; οἱ ἐλαφροκέφαλοι σύζυγοι ἔπρεπε νὰ ρίπτωνται εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἡ κυρία; του μετὰ μεγάλης ἀφελείας ἀπαντᾷ:

— Καλὴ; μὴ λέγῃς αὐτὰ; σὺ; δὲν ἠξεύρεις νὰ κολυμβᾷ;.

Νοσοκομεῖον ζῶων. — Εἰς τὰς ἀνατολικὰς Ἰνδίας καὶ ἰδίως παρὰ τοῖς Βανιάνοις; ἀπαντᾷ; τις μέγα νοσοκομεῖον προωρισμένον εἰς τὴν νοσηλείαν τῶν πασχόντων ζῶων. Αἱ ἀγελάδες; οἱ αἶγες; οἱ κύνες κτλ. εἰσὶ δεκτοὶ ἐν αὐτῷ μετὰ μεγάλων φροντιδῶν. Ὑπάρχει μάλιστα νοσοκομεῖον διὰ τοῦ; κορεοῦ; καὶ τὰ ἄλλα ἐντομα. Ἄλλ' ὅ;τι ἀποδεικνύει τὸν οἶκτον τοῦ λαοῦ τούτου πρὸς τὰ εἶδη τῶν ἐντόμων; εἶναι; ὅτι πτωχός; τις ἄνθρωπος λαμβάνει χρήματα; διὰ νὰ ἐκτεθῆ; ἐπὶ ὀλόκληρον νύκτα; εἰς τροφὴν τῶν κορέων; καὶ δένεται ἐκουσίως; ἵνα μὴ δυνθῆ; νὰ ὑποχωρήσῃ; εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὴν βάσανον ταύτην.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΤΗΣ ΝΕΑΡΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ Ε. Θ. Ρ.

"Ήχος νεκρώσιμος!... "Ω! τίς τόν βίον ἐδαρύνθη;
Τίς ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καμφθεὶς ἀπὸ τὸ γῆρας;
Οὐδείς!... Ἐν ἄνθος ἔθαλλε μέχρι τῆς χθὲς καὶ ἦνθει,
Σήμερον... θῆμα ἔπεσεν ἀδυσωπῆτου μοίρας!

Ἴδότε! περίξ ἱερεῖς τὸ φέρετρον κυκλοῦσι,
Ἐν ᾧ ὠραία ἑπαρξίς ὠρὰ καὶ ἄπνους κέτται,
Ἴδότε! νὰ τὴν θάψωσιν οἱ ἀσπλαγγοὶ ζητοῦσαι!
Τίς ἔχων εἰς τὰ στήθη του ψυχὴν, δὲν συγκινεῖται;

"Ω! οἴζον τὴν καρδίαν τῆς... παλμόν δὲν ἔχει ἕνα!
Νομίζεις ἀγάλμα βωθῶν δεῖ εἶναι τοῦ Φειδίου,
Ἴδὲ τὰ χεῖλη τῆς... ἰδέ... τὰ ἔχει κεκλεισμένα,
Καὶ στίβρα μειδιάματος ἀγνοῦ, ἑπουρανοῦ!

Δεκαεννέα ἔδρεψε μόλις Μαίτων ἄνθη
Ἡ κόρη ἢ λεπτοφυῆς, ἢ κόρη τῶν αἰθέρων,
Εἶτα ὡς ἄνθος κλίνασα κ' ἐκείνη, ἐμαράνθη,
Καὶ κατοικεῖ, ἀλλοίμονον! τὰς χώρας τῶν Νερτέρων.

"Παραβάνισθη! Σαρκαμὸς! Ἐπέπρωτο τὸ μνήμα
Νὰ γίνῃ ὁ νυμφίος τῆς, ὁ ἀληθὴς νυμφίος!
Ἐκόπη, φεῦ! γλυκύτατον ζωῆς ὠραίας νῆμα...!
Ὁ Χάρων νίκας θὰ τελεῖ τοιαύτας αἰωνίως!

Ὁ νυμφικός τῆς στέφανος εἰς τὴν σαρὸν ἐτέθη!
Ὅχι τὴν νύμφην... τὴν νεκρὰν ἐκόσμησε παρθένου!
Καὶ ὅπου ἔβασίλευε χαρὰς μελλούσης μέθη,
Οἱ θρηνοὶ μόνον ἀντηχοῦν! ὦ! ἤτο πεπρωμένον!

Δὲν ἔχω ἄνθη εὐθαλῆ τοῦ ἔαρος, ἀφθόγως
Τῆς ἀγνῆς κόρης τὸν νεκρὸν νὰ ράνω ἐν ὁδύῃ.

Τ' ἄνθη δὲν ζοῦν τοῦ ἔαρος, ἐν ἐποχῇ χειμῶνος,
Ἄλλῳ δὲν θὰ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν κ' ἐκείνη.

Δὲν ἔχω ἄνθη! Δάκρυα καὶ στίχους ἔχω μόνον,
Καὶ μὲ αὐτὰ τὸ φέρετρον ραίνω ἀγνῆς παρθένου.
"Ω! εἶθε ταῦτα βάλασαμον εἰς τῆς μητρὸς τὸν πόγον
Κ' εἰς τὴν καρδίαν ν' ἀποδοῦν γονέως τεθλιμμένου.

Ὁραία Χάρις, ἔφυγες! Ἀπέδρας τὴν πλέον.
Πλὴν δυστυχεῖς γεννήτορας βῶδ' ἐγκαταλείπεις.
Δὲν θὰ θωπεύουν ἀγγελὸν εἰς τὸ ἔξῃς ὠραῖον,
Κι' ἀντὶ χαρᾶς θὰ γεύονται τὰ δάκρυα τῆς λύπης!

Κοιμήσου, κόρη τῆς Ἐδὲμ, ἀμέριμος κοιμήσου,
Κ' εὐχου νὰ παρηγορηθοῦν οἱ ἀτυχεῖς γονεῖς σου.

1875.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος
Σταυρὸς—Σάτυρος

Λύσις τοῦ Γρίφου

«Η' Ἀνατολή» κάλλιστον εἶναι σύγγραμμα.

ΑΙΝΙΓΜΑ

"Ἴνα μ' εὕρης ζήτησέ με
Εἰς τὸν Μάιον, τὸ ἔαρ·
Εἰς χειμῶνα δὲν μ' εὕρισκεις,
Εἶμαι ὅμως εἰς τὸ στέαρ.

Εἰς πολέμους δὲν πηγαίνω,
Εἰς τὸ πῦρ δὲν τριγυρίζω·
Τρέχω ὅμως εἰς τὰς μάχας
Καὶ ἀνακωχὴν ἀρχίζω.

Π. Ε. Α.

ΓΡΙΦΟΣ.

δ

γν

ΚΕΕΤ

αν

13
24

ΤΟΥΧΑΧΟΥ